

kunde se ud til, at forfatte en Lov, som kunde betrygge Jernbanerne og Jernbanebristen mod Ulemper fra Publikums Side. Denne Slags Love trænger ikke alene til at komme tilstede for at fikke Banerne og Farten paa Banerne mod Forstyrrelse ved Publikums mulige Forfeelser, men jeg mener ogsaa, at Private bør sikkes mod Overgreb fra Banebestyrelsens Side og fra de Autoriteters, som i det Hele have med Banerne at gjøre. — Jeg har Erfaring for, at dette ikke altid har været Tilfældet. — Paa min Mark gaar der en Wei, hvor der, dengang Banen blev anlagt, blev sat Ledde, og hvor der blev sat en Ledvogter til at efterse dem og lukke og aabne dem igjen, og vi toge mod den Overfæringssum, som blev tilstaaet, med de Ulemper, der kunde være, saaledes som det dengang blev ordnet med dette Led. Men senere har Banebestyrelsen fundet for godt istedetfor de 2 Led at lave 2 Bomme, som trækkes op fra et Ledvogterhus et godt Stykke Syd for, hvor Weien gaar, og disse Bomme ere saaledes beliggende, at de ikke kunne ses fra Ledvogterhuset, og Ledvogteren kan altsaa ikke se, om der kommer Kreaturer eller Vogne paa Banen, naar han er i Færd med at lukke Bommene, hvilket jeg anser for meget uheldigt. Jeg har tilmed hørt den Skade deraf, at jeg har faaet en Ko hjørt ihjel i denne Sommer, fordi Banevogteren ikke kunde se, at den var inde paa Banen, men lod Bommene gaa ned, og derfor mener jeg, at man kan ikke være tjent med, at saadan Forandring foretages, uden at vedkommende Eier, hvor et saadant Led findes, tages paa Raad med. — Da vi modtog den Sum, som blev tilstaaet for Overfæringer, gjorde vi det i den Mening, at det var Erstatning for den Ulempe, som vi havde af Overfæringer, saaledes som denne fandt Sted. Derfor mener jeg, at naar vi skulle til at affatte en Lov, maa vi have Bestemmelser til at betrygge Folk mod, hvad Skade der kan affædkommes ved, at Banebestyrelsen er forsømmelig med at passe sine Ting, f. Ex. med at holde sine Hegn vedlige. Sjør gjorde min Nabo i Wiby den mindre behagelige Opdagelse, at Hegnet var itu, hvilket bevirkede, at han mistede 3 Køer paa Jernbanen. En mørk Aften løb de fra hans Gaard, og han var ganske uskyldig i, at de kom ind paa Banen; der var nemlig et Hul paa Jernbanehegnet, som havde været der i længere Tid, jeg tror i det Mindste i 2 Maanedes, og dette var bleven meldt til Banebestyrelsen af Banens Personale — Ledvogteren har i alt Fald sagt det — men det var ikke blevet repareret, og Sporene, som Køerne havde efterladt paa Banen, viste, at de vare gaaede derigennem; dette kan og er vistnok bevist. Nu skulde man mene, at, da dette Uheld skete ved Forsømmelse fra Banebestyrelsens Side, skulde den private Mand ikke lide noget Tab af den Grund, men han led ikke saa

lille et Tab; thi hans Kreaturer vare nylig kjøbt, og han kunde altsaa nødtagtig opgive, hvad de vare værd, hvilket han opgav til Banebestyrelsen, og jeg veed ikke med Bished, om det ikke ogsaa har været hos den meget agtede Indenrigsminister, men han fik kun halv Erstatning for de Kreaturer, som han saaledes fik ødelagt paa Banen. Dette synes mig nu Uretfærdighed, naar det var bevirket ved Forsømmelse alene fra Banebestyrelsens Side, at Kreaturerne bleve ødelagte. Fik han halv Erstatning, erkjendte Banebestyrelsen jo, at den ikke var uden Skyld, og jeg mener, at, kunde der tilkomme ham halv Erstatning, kunde der ogsaa tilkomme ham hel Erstatning. Der er ingen Bestemmelser, som hjemler ham Ret til Erstatning, i det Mindste ikke mig bekendt, og jeg har dog gjenmetsat de forskjellige Bestemmelser, som angaa Betryggelse for Banernes Vedkommende. Jeg har ikke kunnet finde Noget, som betrygger Private imod Skade, affædkommen fra Banebestyrelsens Side, og derfor mener jeg, at, naar vi nu atter skulle til at affatte Love, som skulle betrygge Banerne og Sikkerheden paa dem, saa maa vi med det Samme se at faae Noget fastslaaet, som giver betryggende Sikkerhed for de Private, som bo ved Siden af Banerne. Det bliver ellers en altsfor ensidig Maade at give disse Love paa, naar der ikke bliver taget fornoødent Hensyn til alle de Parter, som staa i Berørelse med Banerne.

Judenrigsministeren (Steel): De Straffebestemmelser, som indeholdes i Loven af 5te Mai 1847, gaa ud paa at afværge Fare fra Banen, Bestadigelser af Banen og væsentligst paa at fastsætte Straffe for Bestadigelser af selve Banen og Materiellet og for visse grove Forbrydelser, som medføre Fare for Banernes Benyttelse, saasom at give Signaler og Sligt; men de have ikke taget Hensyn til en hel Del andre Handlinger, som kunne være meget farlige for Banerne, og som man først senere er bleven opmærksom paa maatte forhindres ved Straffebestemmelser. Som Exempel paa, hvilke skadelige Handlinger for Banen der herved sigtes til, skal jeg anføre nogle Tilfælde, hvor det ikke har været muligt at faae de Paagjældende straffede ved Dom i Genhold til de bestaaende Politireglements. Der er saaledes af en Materialist under Benævnelse af almindelige Materialvarer sendt et Parti Svovlsyre med Jernbanen. Det hændte sig, at Svovlsyrebeholderen gik i Stykker, og der blev gjort Skade derved paa forskjellig Maade. Affenderen blev vel mulkeret, men han blev ikke mulkeret, fordi han havde affendt disse Ting mod Politireglements paa Jernbanen, men fordi de vare bestemte til at føres tilføs, og der have vi en Lov, som sætter Straf for den Slags Overtrædelser, hvorved der kan forarsages Skade tilføs. Derfor blev han mulkeret; men han kunde ikke mulkeres, fordi